

پیش‌تاز

تبعیدشدگان فردا: کوبا در زمان مبارزه

(Paweł Wargan) پاول وارگان • مترجم: یحیی ستاری • 1404-11-23 • زمان مطالعه: ۶ دقیقه • کشورهای سوسیالیستی

توضیحات

پاول وارگان، مارکسیست لهستانی، در ۱۹ سپتامبر ۲۰۲۴ بعد از سفری به کوبا، متنی زیبا درمورد این جزیره دوست داشتنی منتشر کرد. الان که کوبای سربلند و سرافراز ما تحت فشار شدیدی از طرف یانکی‌های نسل‌کش شرور است، خوب است که این متن را بخوانیم و بدانیم که «کوبا هنوز از زمان مبارزه خارج نشده است. و چون مردم کوبا تسلیم نشده‌اند، ما به مبارزه ادامه می‌دهیم.»

متن اصلی که در مورنینگ استار (Morning Star) منتشر شده است را میتوانید اینجا [۱] بخوانید.

هاوانا مجبورت می‌کند درباره‌ی زمان فکر کنی. این زمان فیلسوفانی نیست که درباره این بحث می‌کنند که «اکنون» نقطه‌ای است یا بازه‌ای. این زمانی مادی است که گذشته در آن به حال می‌پیوندد و آینده‌اش از میان نهاده‌ها و رویه‌هایی که دستان مردم کوبا ساخته‌اند، سر برمی‌آورد.

در همه جا فال‌هایی از یک آرمان‌شهر دیده می‌شود؛ نه اینکه تحقق نیافته باشد، بلکه از آن محروم شده. کوبا در دو جهت نابهنگام (anachronistic) است: هم به سوی گذشته و هم به سوی آینده.

به سوی گذشته، چون بار توسعه‌نیافتگی را به ارث برده است. مانند بخش بزرگی از جهان، روح‌زده از سایه‌های فراوان سلطه‌ی استعماری است. خودروهایش قدیمی‌اند. جاده‌هایش نیاز به تعمیر دارند. امتیازاتش به جهانی که در آن زندگی می‌کند، مردمش را از جهات مختلف می‌کشاند. همسایه شمالی‌اش – حتی در وضعیت پوسیدگی پیشرفته‌اش – از برداشتن زانویش از گردن کوبا سر باز می‌زند. طولانی‌ترین نظام تحریم در تاریخ بشر امروزه با طبقه‌بندی مضحک و فلج‌کننده کوبا به عنوان «حامی دولتی تروریسم» تشدید شده است؛ در حالی که کوبا در واقع حامی دولتی امید است.

به سوی آینده، چون پروژه‌ای ساخته که برای اکثر ما هنوز در قلمرو تخیل باقی مانده است. انقلاب کوبا در سال ۱۹۵۹ زنجیرهای استعمار را شکست و از میان ویرانی‌های به جا مانده، بی‌سوادی را ریشه‌کن کرد و مراقبت بهداشتی، مسکن و غذای رایگان را برای همه تضمین نمود. ساختار مالکیت زمین را دگرگون ساخت و در یکی از بیشترین مناطق بهره‌کشیده‌شده جهان، موفق‌ترین جامعه را بنا نهاد.

مردم کوبا، با همه گرمی و سخاوت روحی‌شان، حالتی دارند که نه صرفاً شکست‌خورده بودن، بلکه

شکست‌ناپذیر بودن را القا می‌کند. هنگامی که نور سوسیالیسم جهانی با فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی کم‌رنگ شد و موتورهای پیشرفت ما به نظر می‌رسید به طور ناگهانی متوقف شده‌اند، فیدل کاسترو مضاعف تلاش کرد و مردمش را به قیام در نبرد تجدیدشده‌ی ایده‌ها فراخواند. ما هنوز به آن فرمان بی‌پروا پایبندیم.

امروز کوبا بیمارستان‌های بیشتری از بانک‌ها دارد. پزشک بیشتری از پلیس – و آن‌ها را برای کمک به همان کشورهایی که آمریکا تحریم کرده، اعزام نموده است. کوبا از جنبش‌های آزادی‌بخش از آنگولا تا بولیوی حمایت کرد. پیروزی آن در نبرد کویتو کوانواله علیه نیروهای مسلح آفریقای جنوبی، همان‌گونه که نلسون ماندلا در سال ۱۹۹۱ گفت، «نقطه عطفی در مبارزه برای آزادی آفریقای جنوبی» محسوب می‌شد. بدون آن، کنگره ملی آفریقا همچنان در [مرحله‌ی فعالیت] زیرزمینی می‌ماند.

امروز کوبا به‌طور محکم در کنار مقاومت فلسطینی در برابر نسل‌کشی صهیونیستی ایستاده است. کاسترو گفت: «انترناسیونالیسم یعنی بازپرداخت بدهی ما به بشریت»، و طی شش دهه، مردم کوبا آرمان‌های جهان سوم را بر دوش کشیده‌اند. آنان، با نقل به مضمون یک بیت شعر، تبعیدشدگانی از آینده‌اند که در جهانی کهنه رها شده‌اند – جهانی که هنوز برای همنشینی با آنان آماده نیست.

جهان کهنه سعی کرده کوبا را بیرون براند گویی سرطان است. در سال ۱۹۹۷ پزشکان آمریکایی که به بیمارستان انکولوژی کودکان در هاوانا سفر کردند، ۳۵ کودک یافتند که روزی ۲۸ تا ۳۰ بار استفراغ می‌کردند، چرا که تحریم دسترسی کوبا به داروهای جلوگیری از تهوع در حین شیمی‌درمانی را مسدود کرده بود – یکی از میلیون‌ها مجازات بیرحمانه تحمیل‌شده بر مردم جزیره.

با این حال، ما مرگ‌ومیر انبوه کودکان را در کوبا ندیده‌ایم. نه مانند عراق که تحریم‌های آمریکا نیم میلیون کودک را کشت. کوبا برای خرید مصالح ساختمانی خانه‌ها با مشقت روبه‌روست، اما بحران بی‌خانمانی را در جزیره نخواهیم دید. کوبا از کسالت‌های جوامع ابتدایی‌تر فراتر رفته است. بالاخره این یک پروژه‌ی آینده است – پروژه‌ای سوسیالیستی.

جهان کهنه نتوانسته کوبا را سرکوب کند، چرا که خود جهان کهنه سرطانی است که کوبا در حال ساختن درمانی برای آن است. جهان استعمارگر و امپریالیست، انگلی است که از تن بشریت تغذیه می‌کند تا بی‌آیندگی تاریک خود را تداوم بخشد. جهان به‌اصطلاح غربی ضلالت است – ناهنجاری‌ای که مهلت سررسیدش گذشته و به‌قدری در وحشت است که آماده کشتن کودکان شده است.

نسل‌کشی در غزه و محاصره کوبا خشونت با شکل متفاوت اما با نیت یکسان را نشان می‌دهند: ریشه‌کن کردن خود رویای مقاومت. آن‌ها هشدارهایی‌اند که به ما دستور می‌دهند سرهایمان را پایین بگیریم و چشمانمان را به زمین دوخته تا از دیدن آینده‌ای که مبارزات آزادی‌بخش از آن به ما سر می‌زنند، باز بمانیم.

اما در خیابان‌های هاوانا یا رام‌الله قدم بزنید و خواهید دید که مردم کوبا، همچون مردم فلسطین، سر به بالا راه می‌روند. آنان از میان مردمانی‌اند که مبارزاتشان، به گفته سرباز و شاعر شوروی نیکلای مایوروو، «کلمه بشریت را به گوشت و خون تبدیل کرده است».

کسانی که کوبا را به این دلیل سرزنش می‌کنند که باقی‌مانده‌های گذشته را جا نگذاشته – که توسط فرمانی فرابُعدی، کل آینده‌ی بشریت را از سوراخِ سوزنِ حالِ فلج‌گونه‌ی ما نکشیده – باید به یاد داشته باشند: کوبا هنوز از زمان مبارزه خارج نشده است. و چون مردم کوبا تسلیم نشده‌اند، ما به مبارزه ادامه می‌دهیم.

پیوندها

[۱] اینجا

<https://morningstaronline.co.uk/article/exiles-tomorrow-cuba-time-struggle>